

sang vi de smukke Æventyrsange: „I Skoven skulde være Gilde alt hos den gamle Ørn“, „Højt paa en Gren en Krage sad“ o. s. v. Jeg synes, at Lovgivningsmagten har en Pligt til at sørge for, at den Kærlighed til og Interesse for Dyr, der udvikles hos Børnene i Skolen, ikke senere ødelægges; man bør tværtimod bygge op og bygge videre. Derfor foreslaar vi ogsaa en Bestemmelse om, at Fangst af Sang- og Smaafugle er forbudt hele Aaret. Efter den gældende Jagtlovs § 17 kan Indenrigsministeren give bestemte Personer Tilladelse til i Tidsrummet mellem 1. November og 1. Januar paa egen Jagtgrund at indfange Smaafugle af Finke- og Dompapslægten. Disse Smaafugle maa forhandles hele Aaret. Denne Jagtlovs Bestemmelse berøres, som sagt, af vor § 15 om Forbudet mod Fangst af Sang- og Smaafugle. Vi foreslaar fremdeles at forbyde Brugen af Pæle- og Rævesakse, der er ganske barbarisk. Pælesakse bestaar af en Pæl, der rammes ned i Jorden, og paa hvilken der er anbragt en Saks, og saa hidlokkes man med Korn Fuglene til at gaa i Saksen. Denne lukker sig om Fuglens Ben, og maaske sidder den stakkels Fugl i Timevis og søger at slide sig løs, indtil dens Krop maaske kun fastholdes ved et Par Hudtrevler. Vi er vel alle enige om, at dette Barbari bør betragtes som groft Dyrplageri og forbydes.

I Lovforslagets § 16 forbydes Indførsel af Fuglehamme og Fjer til Damepynt og af selve de døde Kroppe, dog selvfølgelig saaledes, at der gives Dispensation for spiselige Fugle og lignende. Rundt om i Verden drives der Jagt paa Fugle, hvis Fjer bruges til Modepynt, og denne Jagt drives paa den raaeste og hensynsløseste Maade. Meget ofte foregaar dette Myrderi i Egne, hvor der fuldstændig mangler lovlige Myndigheder. Man tager ikke Hensyn til, at Naturen lider frygtelig derved, at forskellige herlige og nyttige Fugleracer efterhaanden udryddes. Man ser jo herhjemme, hvorledes ellers civiliserede Damer i deres Modegalskab gaar med hele Fuglekroppe paa Hattene ligesom Indianere og Hottentotter. Det er en Pynt, der skal være køn og virke tiltalende, men som absolut ikke kan være tiltalende for Mennesker, naar man ved, hvilke Ofre Fugleverdenen og Naturen maa bringe, for at den kan skaffes til Veje. Jeg kan da ogsaa henvise til, at der i disse Dage har staaet en Meddelelse i Bladene om, at i Amerika er Indførsel

af Fuglehamme og Fjer til Damepynt forbudt, og at dette Forbud endogsaa gælder Personer, der stiger i Land i Amerika med saadanne Ting paa deres Dragt; de bliver vist tilbage. Dette Forbud er fremkommet bl. a. af de Grunde, jeg her har nævnt.

Hermed tror jeg, at have gennemgaaet de vigtigste Bestemmelser i Lovforslaget. Jeg skal kun endnu nævne, at der findes en Bestemmelse om, at Loven skal opslaaes i alle Slagtelokaler, paa Jernbanestationer og i Skoler. Man vil sikkert indrømme, at dette vil være et godt Middel til at sprede Oplysning om, hvorledes Dyr bør og skal behandles, og at denne Forholdsregel for saa vidt vil kunne bidrage til at fremme almindelig Oplysning og Dannelse. Fremdeles findes der i § 17 Bødebestemmelser; disse er neppe for haarde.

Selvfølgelig kunde der i dette Lovforslag tilføjes endnu mange flere Bestemmelser. F. Eks. kunde der tilføjes Regler for Anvendelse af Heste til Væddeløb, saasom Forbud mod at bruge 2-aarige Heste til disse voldsomme Ridt. Jeg kunde ogsaa tænke mig et Forbud mod Fodring med levende Dyr. I Zoologisk Have paa Frederiksberg opvartes Slangerne med levende Dyr. Paa Dødslisten for 1912 staar opført 207 Kaniner og 248 Marsvin, der væsentligt er brugte i levende Tilstand som Foder for Slangerne. Jeg spørger: Af hvilken Grund skal civiliserede Mennesker praktisere dette grufulde Myrderi af Dyr? Hvad skal vi med levende Slinger? Slinger kan man jo lige saa godt se paa et Museum som derude. Men vi er alligevel foreløbig blevet staaende ved det foreliggende Lovforslag, som jeg tillader mig at anbefale til det høje Tings Velvillie. I England, Norge og Finland er man ikke saa lidt længere fremme med Hensyn til Dyrebeskyttelseslovgivning end herhjemme. Ærede Medlemmer kan af den samlede Fortegnelse over Lovforslag fra fremmede Parlater, Side 6, se, hvilke ret omfattende Dyrebeskyttelseslove man er i Færd med at give i andre Lande, Holland, Italien, Storbritannien, Sverige o. s. v.

Jeg tillader mig at gentage, at det er nødvendigt at fastslaa, hvad der skal forstaas ved Dyrplageri, saaledes at det ikke bliver, som i mange Tilfælde hidtil, det veterinære Sundhedsraad, der afgør det. Hvor uheldigt dette er, skal jeg sluttelig anføre et Par meget talende Eksempler paa. I Tidsskrift for Fjerkræavl pegedes der paa en i Udlandet anvendt Metode,